

Op haar 80ste kwam Henriëtte in Molenweide in Boxtel te wonen, het huidige Wereldhuis. Hier heeft ze bijna 22 jaar gewoond. Ze bleef fietsen en wandelen en later rijden in haar scootmobiel en bleef meegroeien met alle veranderingen om haar heen. Ook al vond ze zelf dat ze niet veel bereikt had in haar leven, was ze dankbaar voor alles wat ze had meegemaakt. Ze voelde zich gedragen door een onzichtbare Aanwezigheid. Ze was innerlijk vrij en ervaarde een diepe vrede. Op het laatst was ze erg moe en werd haar verlangen naar de Heer steeds sterker. Ze bedankte iedereen voor haar lange en mooie leven. Henriëtte, jij bedankt voor je wijsheid en liefdevolle aanwezigheid. Rust zacht in de Eeuwige Vrede van de Heer.

Dank voor uw medeleven en gebed.

www.wittezusters.nl

In liefdevolle herinnering aan

Zuster Henriëtte Schoorlemmer

Henrica Maria (Riek)

☆ Heeten, 3 oktober 1921

Professie, 31 oktober 1948

† Bostel, 13 juli 2023

*Lid van de Congregatie van Missiezusters
van Onze Lieve Vrouw van Afrika*

Henriëtte, roepnaam Riek, is geboren in een diepgelovig boerengezin in Heeten. Haar vader had tbc en overleed al op 44-jarige leeftijd. Haar moeder had een druk gezin met 6 kinderen en twee pleegkinderen. Het was zwaar in de crisistijd. Henriëtte wilde graag naar de mulo, maar dat ging helaas niet. Ze ging werken in de huishouding bij een oom.

Mede door een andere oom, die pater SVD was in Indonesië, ontstond bij Riek haar roeping om missiezuster te worden. Na een intense Godserving, besloot ze de Witte Zusters te bezoeken. Hun eenvoud en soberheid spraken haar erg aan en ze besloot om in te treden in Sancta Monica in Esch. Haar Eerste Professie deed ze op 31 oktober 1948. De blinde gehoorzaamheid stond haar tegen, maar toch zette ze door. In 1951 werd ze benoemd voor Ndala, Tanzania, een nieuwe missiepost midden in het oerwoud. Er was een internationale gemeenschap waar het haar goed beviel, ondanks dat het behoorlijk primitief en heel hard werken was. Later ging ze er huishoudonderwijs

geven aan de meisjes op de kostschool. Ook hier moest ze erg improviseren en voelde ze haar tekort aan opleiding.

Haar moeder overleed in 1962, maar Henriëtte had welbewust besloten om in Ndala te blijven vanwege de eindexamens. Een jaar later werd ze gevraagd om Provinciaal Econome in Bostel te worden, eigenlijk wilde ze niet, maar ze deed wat er van haar gevraagd werd. Na 12 jaar nam ze dus afscheid van Ndala om terug te keren naar Nederland. Na 8 jaar, werd ze gepromoveerd tot Generaal Econoom in Rome. Na een termijn van 6 jaar, kreeg ze een nervous breakdown en wilde ze graag weer terug naar de missie. Eindelijk kon ze in 1978 terugkeren naar Tanzania, nu naar Kasulu waar ze pastoraal werk ging doen. Tanzania was inmiddels zelfstandig geworden en door het Vaticaanse Concilie was er binnen de Congregatie veel veranderd. Meer eigen mening en geen habijt meer. Ook de leefomstandigheden in de gemeenschap waren sterk verbeterd en men trad meer naar buiten.

Na een gecompliceerde beenbreuk door een brommerongeluk en een operatie en revalidatie in Nederland, keerde Henriëtte terug naar Kasulu. In 1986 werd ze overgeplaatst naar Nkundi, waar ze slechts 2 jaar met vrouwen heeft gewerkt, voordat ze naar Nederland terugkeerde. Ze werd overste in de gemeenschap van Biezenmortel. Helaas kreeg ze hier weer een ernstig ongeluk, dat ze ternauwernood overleefde. Na een lange revalidatie, kon ze eindelijk op haar 70ste gaan genieten van haar pensioen in Esch. Maar eens een missionaris, altijd een missionaris, dus ging ze vrijwilligerswerk doen met vluchtelingen.